

Sygn. akt VII 3333/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

W składzie:

Przewodniczący : SSO Monika Popielińska

o rozpoznaniu w dniu 05 lutego 2018 r. w Gdańsku na posiedzeniu niejawnym

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 27 marca 2017 r. nr znak:ENMS/25/010072961

Oddała odwołanie.

SSO Monika Popielińska

Sygn. akt VII 3333/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał ubezpieczonej A. B. prawo do emerytury, począwszy od 1 lutego 2017 roku.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona A. B. domagała się jej zmiany poprzez ponowne przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej – jak wskazała - w roku bieżącym (a nie z 2013 roku) oraz w wysokości podstawy wymiaru emerytury lat 2007 – 2016 (zamiast lat 2003 – 2012). Nadto, podniosła, iż pozwany przekazuje przyznane jej świadczenie zamiast na jej rachunek bankowy, na rachunek bankowy jej małżonka.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Wskazał, iż ubezpieczona nie spełnia warunków do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej od marca 2017 roku, gdyż, zgodnie z brzmieniem art. 110 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie wynosi co najmniej 130%, a 93,91 % i jest wyższy od poprzedniego, przyjętego w decyzji z 6 grudnia 2013 roku, o 0,01 %, tj. wynoszącego 93,90 %.

Żadna ze stron w pierwszym piśmie procesowym nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona A. B. urodziła się w dniu (...).

W dniu 18 listopada 2013 roku wniosła o przyznanie prawa do emerytury.

Decyzją z 6 grudnia 2013 roku pozwany przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury, począwszy od 1 listopada 2013 roku.

Wysokość emerytury ubezpieczonej, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013, pozwany obliczył w oparciu o art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. 20 % emerytury na podstawie art. 53 i 80% na podstawie art. 26 ww. ustawy.

Na podstawie art. 53 ww. ustawy, do ustalenia podstawy wymiaru emerytury pozwany przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 2003 do 2012 roku, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 93,90 %. Do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia pozwany przyjął kwotę bazową w wysokości 3080,84 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury pozwany uwzględnił 33 lata, 6 miesięcy i 27 dni, tj. 402 okresy składkowe oraz 2 lata, 5 miesięcy i 0 dni, tj. 29 miesięcy okresów nieskładkowych.

Wysokość emerytury pozwany obliczył w następujący sposób:

$$24 \% \times 3080,84 \text{ zł} = 739,40 \text{ zł}$$

$$(402 \times 1,3 \%) / 12 \times 2892,91 = 1259,86 \text{ zł}$$

$$29 \times 0,7 \% \times 2892,91 = 48,89 \text{ zł}$$

W ten sposób wyliczona kwota wyniosła 2048,15 zł.

Do obliczenia wysokości emerytury, zgodnie z art. 26, pozwany przyjął kwotę składek zewidencjonowanych na koncie, z uwzględnieniem waloryzacji – 138525,88 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 37979,36 zł, średnie dalsze trwanie życia – 299,70 miesięcy. Wyliczona kwota emerytury ubezpieczonej wyniosła 1706,72 zł.

W oparciu o art. 183 pozwany obliczył wysokość emerytury:

- 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 – 409,63 zł,

- 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 – 1365,38 zł,

tj. łącznie 1775,01 zł.

Pozwany stwierdził, że tak obliczona emerytura, w oparciu o art. 183, jest świadczeniem korzystniejszym dla ubezpieczonej oraz wypłatę emerytury zawiesił wobec kontynuowania zatrudnienia przez ubezpieczoną.

Pkt XII ww. decyzji zawiera pouczenie, iż należy powiadomić organ rentowy o każdej zmianie adresu oraz numeru rachunku bankowego w takim terminie, aby powiadomienie wpłynęło ni później niż 12 dni roboczych przed terminem płatności świadczenia.

Okoliczności bezsporne, nadto vide: wniosek o emeryturę z 18 listopada 2013 roku – k. 1 – 4 akt ZUS, decyzja z 6 grudnia 2013 roku – k. 23 – 24 akt ZUS.

W dniu 27 lutego 2017 roku ubezpieczona wniosła o wznowienie wypłaty emerytury oraz o jej przeliczenie w oparciu o załączone świadectwo pracy z 24 lutego 2017 roku, potwierdzające fakt świadczenia przez nią pracy w okresie od 1 lutego 1980 roku do 24 lutego 2017 roku w (...) Sp. z o.o. w G..

Okoliczności bezsporne, nadto vide: wniosek – 27 akt ZUS, świadectwo pracy – k. 36 akt ZUS.

Decyzją z 27 marca 2017 roku pozwany, na podstawie art. 26, art. 53 i art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponownie ustalił ubezpieczonej prawo do emerytury, począwszy od 1 lutego 2017 roku, przy czym już decyzją z 20 marca 2017 roku wznowił jej wypłatę.

W zaskarżonej decyzji z 27 marca 2017 roku pozwany:

Na podstawie art. 53 ww. ustawy, do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 2003 roku do 2012 roku, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 93,91 %, zaś do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjął kwotę bazową w wysokości 3080,84 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury pozwany uwzględnił 36 lat, 9 miesięcy i 12 dni, tj. 441 okresy składkowe oraz 2 lata, 6 miesięcy i 6 dni, tj. 30 miesięcy okresów nieskładkowych.

Wysokość emerytury pozwany obliczył w następujący sposób:

$$24 \% \times 3080,84 \text{ zł} = 739,40 \text{ zł}$$

$$(441 \times 1,3 \%)/12 \times 2893,22 = 1382,38 \text{ zł}$$

$$(30 \times 0,7 \%) \times 2892,91 = 50,63 \text{ zł}$$

W ten sposób wyliczona kwota wyniosła 2141,28 zł.

Do obliczenia wysokości emerytury, zgodnie z art. 26, pozwany przyjął kwotę składek zewidencjonowanych na koncie, z uwzględnieniem waloryzacji – 191172,27 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 386057,04 zł, średnie dalsze trwanie życia – 273,30 miesięcy. Wyliczona kwota emerytury ubezpieczonej wyniosła 2112,07 zł.

W oparciu o art. 183, wobec osiągnięcia przez ubezpieczoną wieku uprawniającego do emerytury w 2013 roku, pozwany obliczył wysokość emerytury:

- 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 – 451,62 zł,

- 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 – 1689,66 zł,

tj. łącznie 2 141,28 zł.

Okoliczności bezsporne, nadto vide: decyzja z 27 marca 2017 roku – k. 46 – 47 akt ZUS.

W dniu 19 kwietnia 2017 roku ubezpieczona wniosła o zmianę rachunku bankowego do wypłaty emerytury.

Okoliczność bezsporna, nadto vide: wniosek – k. 51 – 52 akt ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny był w całości bezsporny, a wobec treści dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych, których wiarygodność nie była kwestionowana w trakcie postępowania przez żadną ze stron, również niewątpliwy, co zwalniało Sąd z dalszego postępowania dowodowego.

Odwołanie ubezpieczonej A. B. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 148¹ § 1 k.p.c., Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest

konieczne. W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§ 2). Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo (§ 3).

W okolicznościach niniejszej sprawy wystąpiły przesłanki określone w cytowanym powyżej przepisie art. 148¹ k.p.c., uzasadniające wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym, ponieważ po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów Sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W szczególności, żadna ze stron w pierwszym piśmie procesowym nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy, stan faktyczny w sprawie był bezsporny, a strony zajęły stanowiska w sprawie na piśmie.

Istota sporu sprowadza się do oceny, czy pozwany, wydając zaskarżoną decyzję w bezspornym stanie faktycznym, zastosował właściwe normy prawne wynikające ze stosownych regulacji ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 1383 ze zm.), dalej: ustawa.

Przepis art. 15 ust. 1 ustawy stanowi, że podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Natomiast zgodnie z art. 15 ust. 6 analizowanej ustawy na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Stosownie do art. 26 ust. 1 ustawy, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Przepis art. 53 ust. 1 stanowi, iż emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
  - 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
  - 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych
- z uwzględnieniem art. 55.

Zgodnie z treścią przepisu art. 183 ust. 1 ustawy, emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2009, wynosi:

- 1) 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz
- 2) 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Przepis art. 183 ust. 5 ustawy stanowi, iż emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej, o której mowa w ust. 1, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 albo 2014, wynosi:

- 1) 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz

2) 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

W myśl art. 183 ust. 6 ustawy, do ponownego ustalenia wysokości emerytury, o której mowa w ust. 1-5, z tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury stosuje się art. 108, zgodnie z którym:

1. Jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2.

2. Emerytury obliczone według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5.

2a. Złożenie przez członka otwartego funduszu emerytalnego wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, o której mowa w art. 24 lub art. 24a, oznacza jednocześnie złożenie wniosku o ponowne ustalenie wysokości okresowej emerytury kapitałowej w trybie art. 25 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych.

3. Ponowne ustalenie wysokości emerytury następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowych.

4. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do kolejnych wniosków o ustalenie emerytury w nowej wysokości.

Dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., kończących wiek uprawniający do emerytury w latach 2009 - 2014, przewidziana jest emerytura w wysokości ustalonej na tzw. mieszanych zasadach, a więc częściowo wg starych zasad i częściowo wg nowych, w odpowiednich proporcjach zmieniających się co roku na korzyść nowych reguł.

Nie ulega wątpliwości, że przypadająca na dzień 18 listopada 2013 roku data złożenia przez ubezpieczoną wniosku o przyznanie prawa do emerytury powoduje, że wysokość jej emerytury ustalona została z uwzględnieniem art. 183 ustawy, a więc taka metoda ustalania emerytury ma charakter mieszany.

Przypomnieć należy, iż ubezpieczona domagała się przeliczenia emerytury z uwzględnieniem:

1. kwoty bazowej obowiązującej – jak wskazała - w roku bieżącym (a nie z 2013 roku),
2. w wysokości podstawy wymiaru emerytury lat 2007 – 2016 (zamiast lat 2003 – 2012).

W zakresie przeliczenia emerytury, obliczonej w oparciu o art. 26, art. 53 i art. 183 ustawy – jak w przypadku ubezpieczonej, art. 183 ust. 6 odsyła do art. 108 ustawy.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 lipca 2017 roku, sygn. akt III AUa 159/16, (publ. Lex nr 2350451) wyjaśnił, iż treść przepisu art. 183 ust. 6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynikająca z jego brzmienia (wykładnia językowa), nie pozostawia wątpliwości, że w razie podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury „mieszanej” przeliczenie takiego świadczenia następuje według zasad przewidzianych dla emerytur wypłacanych z nowego systemu emerytalnego (art. 108), co polega na powiększeniu emerytury o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury. Podstawę obliczenia

emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury.

Nadto warto zauważyć, że za takim rozumieniem omawianego przepisu przemawiają także reguły wykładni funkcjonalnej i celowościowej. Przepis art. 183 ustawy emerytalnej jest bowiem przepisem przejściowym i dotyczy, tzw. "emerytury mieszanej". Emerytura tego rodzaju została przewidziana dla pierwszych roczników ubezpieczonych objętych nowym systemem emerytalnym, tj. dla osób, które osiągnęły wiek emerytalny w latach 2009 - 2014, jeżeli nie pobierają emerytury w systemie zdefiniowanego świadczenia i nie były członkami otwartego funduszu emerytalnego albo złożyły wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa. Grupa osób, o których mowa, może otrzymać emeryturę składającą się z kwoty odpowiadającej określonemu procentowi emerytury wyliczonej w systemie zdefiniowanego świadczenia (zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej) i z kwoty odpowiadającej określonemu procentowi emerytury wyliczonej według nowych zasad, tj. w systemie zdefiniowanej składki (zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej).

W razie podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania tzw. emerytury mieszanej przeliczenie takiego świadczenia następuje według zasad przewidzianych dla emerytur wypłacanych z nowego systemu emerytalnego (art. 183 ust. 6 w zw. z art. 108), co ma m.in. taki skutek, że niemożliwe jest ponowne ustalenie części emerytury obliczonej na podstawie art. 53 przy zastosowaniu reguł przewidzianych w art. 110 lub 111 ustawy.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela powyższy pogląd, co uzasadnia stwierdzenie, iż w myśl cytowanego powyżej art. 183 ust. 6 ustawy, do ponownego ustalenia wysokości emerytury, o której mowa w ust. 1 - 5, z tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury stosuje się art. 108.

Oznacza to, że w przypadku kontynuowania zatrudnienia po ustaleniu prawa do emerytury - jak to miało miejsce w przypadku ubezpieczonej A. B. - ponowne ustalenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem tego okresu zatrudnienia odbywa się jedynie według zasad zmodyfikowanych treścią art. 108 ustawy.

Do ubezpieczonej zastosowanie mają art. 108 ust. 2 i 4, zgodnie z którymi emerytury obliczone według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury.

W praktyce ponowne ustalenie wysokości emerytury wygląda więc w ten sposób, że do kwoty obliczonej w pierwszej decyzji ustalającej wysokość świadczenia zgodnie z art. 183 ustawy, dodawana jest kwota obliczona w sposób wskazany w art. 108 ustawy.

Właśnie dlatego w zaskarżonej decyzji części świadczenia wyliczone zgodnie z art. 53 ustawy oraz zgodnie z art. 26 ustawy pozostają niezmiennie, pomimo zwiększenia się stażu pracy i dalszego uiszczania składek. Składki te uwzględnione są jedynie w części świadczenia obliczonego zgodnie z art. 108 ustawy - po ich zwaloryzowaniu i podzieleniu przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia na dzień złożenia kolejnych wniosków.

W tej części uwzględnione zostały w zaskarżonej decyzji składki zewidencjonowane od dnia po przyznaniu ubezpieczonej prawa do emerytury - zawieszony wobec kontynuowania zatrudnienia do ustania zatrudnienia. Kwota uzyskana w wyniku ich zwaloryzowania i podzielenia przez średnie dalsze trwanie życia obowiązujące na dzień złożenia wniosku o przeliczenie emerytury, była dodawana do wysokości świadczenia ustalonej w pierwszej decyzji ustalającej prawo do emerytury (po jej zwaloryzowaniu). W zaskarżonej decyzji składki za kolejny przepracowany okres zostały podzielone przez inne średnie dalsze trwanie życia niż składki za okres w decyzji przyznającej prawo do emerytury. Do składek zewidencjonowanych do dnia złożenia wniosku o emeryturę należało zatem zastosować średnie dalsze trwanie

życia obowiązujące w dniu złożenia tego wniosku, zaś do zewidencjonowanych później - średnie dalsze trwanie życia obowiązujące w dacie złożenia kolejnego wniosku.

Odnosząc się do zarzutów ubezpieczonej stwierdzić należy, że cały udokumentowany okres zatrudnienia ubezpieczonej - także ten od ustalenia prawa do emerytury (zawieszony z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia) do ustania stosunku pracy, został uwzględniony przez organ rentowy przy ponownym obliczaniu wysokości emerytury w zaskarżonej decyzji. Dla ustalenia wysokości świadczenia a nie jego przyznania, bo wbrew twierdzeniu ubezpieczonej prawo do emerytury zostało już ubezpieczonej na jej wniosek przyznane decyzją z dnia 6 grudnia 2013r. , zastosowane zostały właściwe przepisy. Podkreślić bowiem należy, iż prawodawca odróżnia moment powstania prawa do świadczenia z chwilą spełnienia wszystkich wymaganych prawem przesłanek od momentu wypłaty świadczenia . Nie są to bowiem pojęcia tożsame i lokowanie ich w tym samym czasie nie jest warunkiem sine qua non skuteczności legitymowania się przez stronę prawem do świadczenia.

Nie było podstaw do przeliczenia emerytury z zastosowaniem kwoty bazowej obowiązującej – jak wskazała ubezpieczona w odwołaniu - w roku bieżącym, bowiem w razie podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania tzw. emerytury mieszanej przeliczenie takiego świadczenia następuje według zasad przewidzianych dla emerytur wypłacanych z nowego systemu emerytalnego (art. 183 ust. 6 w zw. z art. 108). Jeszcze raz podkreślić należy, że niemożliwe jest ponowne ustalenie części emerytury obliczonej na podstawie art. 53 przy zastosowaniu reguł przewidzianych w art. 110 lub 111 ustawy.

Odnosząc się do drugiego z roszczeń ubezpieczonej (uwzględnienia lat 2007 – 2016) wskazać należy, iż przepis art. 108 ustawy (do którego odsyła art. 183 ust. 6), jak stwierdził Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 26 czerwca 2014 r. (III AUA 1043/13) i który to pogląd Sąd rozpoznający sprawę podziela, nie dotyczy uwzględnienia okresów ubezpieczenia przed nabyciem prawa do świadczenia.

Przy przeliczaniu wysokości emerytury, w przypadku ubezpieczonej pod uwagę należało brać jedynie lata, które poprzedzały rok, w którym złożyła wniosek o przyznanie świadczenia – 18 listopada 2013 roku.

Wskazać należy, iż data przyznania prawa do emerytury determinuje dopuszczalność określonej metody przeliczenia tego świadczenia. Żądanie ubezpieczonej w zakresie, w jakim domagała się przeliczenia części emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej nie mogło być uwzględnione, ponieważ wniosek o emeryturę, a następnie prawo do tego świadczenia dotyczą listopada 2013 roku. Przy mieszanym systemie ustalania wysokości emerytury ubezpieczonej, o którym stanowi przepis przejściowy art. 183 ust. 5 ustawy, poprzez odwołanie do art. 53 ust. 1 należy stosować przepisy ustawy emerytalnej regulujące ustalenie podstawy wymiaru emerytury tj. przepisy ogólne działu I, rozdziału IV ustawy.

Zasada uwzględnienia wynagrodzenia uzyskanego po przyznaniu emerytury wymieniona w art. 111 ustawy emerytalnej nie ma zastosowania w przypadku przeliczania emerytury mieszanej w części obliczonej według art. 53, bowiem do przeliczenia tej emerytury mogą być przyjęte zarobki uzyskane wyłącznie w latach poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o przyznanie emerytury. Aby istniała możliwość uwzględnienia wynagrodzenia z lat 2014 – 2016 ubezpieczona musiałaby złożyć wniosek o przyznanie prawa do emerytury w 2016 roku, a nie w 2013 roku.

Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych muszą być interpretowane ściśle i nie podlegają rozszerzającej wykładni. Brak jest również podstaw do stosowania zasad współżycia społecznego. W związku z czym, złożenie wniosku o emeryturę w dniu 18 listopada 2013 roku uniemożliwia uwzględnienie przy przeliczaniu części świadczenia obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej, lat 2014 – 2016.

Przepis art. 15 ustawy, który ma zastosowanie, dopuszcza możliwość uwzględniania w podstawie wymiaru składek jedynie lat poprzedzających rok złożenia wniosku o emeryturę, a więc w przypadku ubezpieczonej są to lata przypadające do 2013 roku.

W ocenie Sądu powołane powyżej regulacje uniemożliwiają ponowne ustalenie części emerytury obliczonej w oparciu o wspomniany art. 53 ustawy emerytalnej przy zastosowaniu reguł przewidzianych w art. 111 ustawy emerytalnej, inaczej mówiąc do przeliczenia emerytury mieszanej przyjmowane mogą być tylko zarobki uzyskane wyłącznie w latach poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o przyznanie emerytury.

Reasumując, pozwany organ rentowy prawidłowo zastosował przy obliczaniu wysokości emerytury na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne za lata przypadające przez rokiem, w którym ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury, a więc od 2003 roku do 2012 roku.

Z powyższych względów wskazać należy, iż w zaskarżonej decyzji organ rentowy ustalił ponownie wysokość emerytury ubezpieczonej w sposób prawidłowy.

Zaskarżona decyzja pozwanego jest zatem prawidłowa i zgodna z prawem.

Odnosząc się do kwestii przekazywania świadczenia ubezpieczonej na rachunek jej małżonka wskazać należy, iż numer takiego rachunku ubezpieczona pozwanemu podała a dopiero w dniu 19 kwietnia 2017 roku wniosła o zmianę rachunku bankowego do wypłaty emerytury. Nadto, należy podkreślić, iż w pkt XII decyzji o przyznaniu emerytury ubezpieczona została właściwie pouczona o obowiązku informowania o m.in. zmianie rachunku bankowego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z cytowanymi wyżej przepisami, Sąd orzekł jak w wyroku.

SSO Monika Popielińska